

въ свѣтътъ много, оставили си кжщитѣ, дѣцата и свойтъ добитѣкъ, па отишли за людски, умъ де виждь! — Сега какво ще правимъ ний? — Каквото правять людѣтъ ми отговори той. — Кога е така, азъ ще вървя да си спж вече, че утрѣ ще видимъ, дѣ ще му излѣзе крайтъ? — Чакай малко, ми каза той: защото ще дойдж, съ тебе тамъ на училището и ще снимъ двама, нали знаешъ постелката ми е тамъ въ стаята ти! — Е добрѣ, хайдѣ побързовай дѣ, че не остава вече врѣме за спание, нощъта заре истича, та ний колко ще спимъ? — Виждь часътъ колко е дѣ? — Виждамъ часътъ $3\frac{1}{2}$ до 4 близу, му казвамъ, по турски прѣзъ нощъта. Послѣ той влиза тамъ въ отдѣлната си кжщца, дава наставления на попадаята си, като ѝ поржча за нѣкои нѣща да попригледа добрѣ и да ги тури въ дрѣхитѣ, дѣто извика и на аргатинтъ си тамъ да имъ помага въ товаришнето колята; щото слѣдъ това, трѣгваме и отидохме въ църковний дворъ на училищната спална стая, и слѣдъ една кратка молитва си лѣгнахме и заспахме.

На другий день 14 й юлий въ четвъртакъ, ставаме отъ лѣглото си, благодаримъ Създателтъ си Бога, за дѣто ни е запазилъ изново животътъ и слѣдъ послѣднето ни вече служение въ църквата Св. Димитръ на проста служба, и слѣдъ нейното исчитание, излѣзохме изъ църковний дворъ и се разнесохме пакъ по дюкянитѣ при събранитѣ тукъ-тамъ стари людие, да разберемъ какъ отива работата и какво ще се прави прѣзъ деньтъ, все така ли ще стоятъ тия людие събрани тукъ на купъ въ едно село или ще се разпрѣснатъ? Така като се прѣдложи на нѣкои други Кършелійски, Ресимански, Топракъ-Хисарски и Джаджгьолски селски старѣйшини тоя отъ голѣма важность въпросъ за рѣшаванне; тий не бѣхж въ сила съ старитѣ си умни глави да го рѣшатъ, като казвахж: „че едно врѣме имаше гора, кории и други сгодни запазителни мѣста, а сега не останало нито кории, нито гора. (Едвамъ сега познахж българскитѣ селяне, че истрѣбванието на коринтъ и горитѣ било лошо, и че дожаждало по нѣкога такъво врѣме, дѣто и тий приписали полза въ подобни случаи на война